

Anders Fogh Rasmussens tale ved Venstres landsmøde

Taler

Anders Fogh Rasmussen
Partiformand for Venstre

Dato

25. juli 1998

Sted

Herning

Lige før sommerferien læste jeg en historie i avisen, som gjorde et stort indtryk på mig. Den handlede om Tina på 22 år.

Tina voksede op under svære vilkår. Så hun endte på børnehjem og i det sociale system. Men en dag gjorde hun oprør, brød ud og ville klare sig selv.

Til avisen sagde hun: "Systemet overtog ansvaret for mig, hvilket i sig selv vel ikke kunne være så forfærdeligt. Men den negative side af sagen var, at systemet derefter også skulle godkende hvert eneste skridt, jeg siden tog. Så længe man er inde i det system, føles det, som om man ikke er et frit menneske." Så Tina besluttede at komme væk fra understøttelse og socialhjælp. Hun ville starte sit eget. Det var en lang kamp op ad bakke. Hun beskrev i avisen, hvordan hun måtte slås med sagsbehandlere, etableringsvejledere og rådgivere, som tvivlede på hendes evne til at starte selv og gav afslag på afslag. Men hun gav ikke op, ja, hun gik endda til borgmesteren og ministeren. Tinas nødråb lød sådan her: "Lad ikke alle reglerne være et fængsel. Giv mig nu lov at bevise, at jeg kan klare

mig selv - at jeg kan klare mig uden socialhjælp og hvad den ellers hedder, den understøttelse, jeg får.” Men stædigheden lønnede sig, hun fik et lån i banken og købte en frisørsalon. Og nu knokler Tina fra morgen til aften for at bevise, at hun kan klare sig uden det offentlige. Til avisen fortalte Tina: “Salonen går godt. Der er kunder fra morgen til aften.

Regnskabspapirer og de bjerge af andre papirer, der er nødvendige, tager jeg med

hjem og sidder og ordner om aftenen.” Og hun fortsatte: “Nu kommer så det, jeg

gerne vil fortælle: Det kan ikke betale sig! Det kan overhovedet ikke svare sig

at arbejde som et bæst for at ville klare sig selv. Når jeg ser på, hvad jeg før

fik af hjælp fra det offentlige, og så på, hvad jeg kan tjene i dag ved at ligge

vandret i luften fra morgen til sengetid, så kan man kun udtrykke det sådan, at

jeg i dag er til grin.”

Jeg under ikke mig selv en eneste fridag, og har alligevel nærmest intet til

overs. Hvor er guleroden for den, der ønsker at knokle? På mine grå dage tænker

jeg sommetider på at smide det hele fra mig og gå tilbage til den situation,

hvor systemet bare sørger for alting, uden at jeg rører en finger. Men hvordan

kan et land med et sådant system være sig selv bekendt?” Sådan fortalte Tina

Christensen til Jyllands-Posten, søndag den 28. juni.

Denne historie fra det virkelige liv siger mange ting. Den viser et menneske, som har viljen til at ville selv. Men den er også et nødråb om hjælp mod et system, der kvæler selvstændighed og virkelyst. Tina er én af hverdagens helte.

Hun fortjener opmuntring og belønning. Men hun oplever modstand og besvær.

Tina's historie siger noget helt centralt om det, Venstre står for: Det skal kunne betale sig at gøre en indsats. Vi skal forny det danske samfund, så vi påskønner og belønner dem, der sætter sig store mål og når dem - trods alle odds. Det at sætte sig et mål og kæmpe for at nå det, det er sejt. Og det har mindre at gøre med social og økonomisk position. Det har mest at gøre med den indre viljestyrke, troen på at det nytter at gøre en indsats. Det, der bevæger et samfund fremad, er mennesker, et folk, der tror på sig selv, sætter sig nogle mål, og giver den en skalle for at skabe nye værdier og fremskridt. Men vi har i dag et SystemDanmark, som bremser lysten til at ville selv og sætte nyt i gang. Og vi har en regering, som næsten dagligt kommer med nye forslag, der straffer det private initiativ og indskrænker den enkeltes frihed.

Tag bare pinsepakken som det seneste eksempel. Pinsepakken rammer med stor træfsikkerhed lige præcis de mennesker, som arbejder hårdt og de, der forsøger at spare penge op til alderdommen. Bruttoskatten er sat op fra 8 til 9 procent,

og skatteloftet er hævet fra 58 til 59 procent, så det endnu mindre kan betale sig at gøre en ekstra indsats. Den nye ejendomsværdiskat vil slå hårdt ned på dem, der har sparet op i egen bolig. Angrebet på kapitalpensionerne vil medføre, at det endnu mindre kan betale sig at spare op til privat pension.

Benzinafgiften bliver forhøjet og befordringsfradraget forringet, så det bliver dyrere at køre til og fra arbejde for dem, der er nødt til at bruge bil.

Skatten på erhvervslivet bliver sat op, så konkurrenceevnen bliver ringere.

Skatteskruen bliver hele tiden drejet en ekstra tand. Der er brug for et sporskifte i Danmark.

Der er brug for en ny regering. Der er brug for en ny politik, der sætter mennesket forud for systemet. Der er brug for en ny politik, som opmuntrer og belønner dem, der sætter ting i gang og prøver at klare sig selv. Der er brug for en ny politik, der giver det enkelte menneske mere frihed og flere valgmuligheder. Vi lover, at når Venstre kommer til, så bliver der indledt et politisk sporskifte. Et sporskifte, hvor vi vil vise, at vi i Danmark både kan få bedre velfærd og lavere skat. Et sporskifte, hvor vi vil vise, at reformer af velfærdssystemet kan gå hånd i hånd med social tryghed. Det er som om en modløshed har grebet mange. En modløshed, hvor regeringen hævder, at vi skal

vælge mellem velfærd og skat. En modløshed, hvor de fleste afmægtigt affinder sig med påstanden om, at skatterne til evig tid vil stige. Det er den modløshed, den "Hvad kan det 'nytte-stemning, Venstre vil gøre op med. Venstre går ikke ud med gyldne løfter og ufinansierede skattelettelser. Men vi anviser en seriøs, en realistisk og socialt ansvarlig vej, hvor vi både kan få bedre velfærd og lavere skat. Der er brug for en fly skattepolitik. En ny regering vil starte med straks at indføre et skattestop: ikke flere skatteforhøjelser. Derefter vil den lave en plan for en gradvis sænkning af skattetrykket. Det skal ske ved at stoppe væksten i de offentlige udgifter. På den måde kommer et overskud, som vi bruger til at nedbringe statsgælden. Derved falder statens renteudgifter. Og den besparelse skal komme skatteborgerne til gode i form af en gradvis sænkning af skatterne. Der er altså ikke tale om at lave brutale nedskæringer. Blot at holde udgifterne i ro. Det er en seriøs, en realistisk og socialt ansvarlig måde at gøre det på. Nogle vil synes, at det er for lidt og for langsomt. Men det er bedre ikke at love for meget, og til gengæld holde hvad vi lover!

Vi lover, at når Venstre kommer til, så er det slut med skatteforhøjelser. I takt med at vi skaffer pengene, vil vi sænke skatterne. Det skal kunne betale sig at arbejde. Socialdemokratiet påstår, at det ikke kan lade sig gøre. Men det

er bare, fordi socialdemokraterne er så stok-reaktionære. Vi skal tænke i nye baner. Vi skal lave reformer, så vi får mere kvalitet for pengene. Jeg tror, at de fleste danskere godt vil betale en rimelig høj skat, hvis de får en første classes service til gengæld. Men ingen mennesker vil finde sig i at betale verdens højeste skat, og så se, at deres gamle mor ikke kan få ordentlig hjemmehjælp eller ender på venteliste til sygehuset. Tag sygehusene som eksempel. Der er brugt flere og flere penge. Men ventelisterne er urimeligt lange. Og det er aldeles uacceptabelt, at mennesker med f.eks. kræft og hjertesygdomme somme tider skal vente i uger eller måneder på at blive behandlet eller opereret. Vi vil ikke finde os i at betale verdens højeste skat og så ende på venteliste i stedet for at komme på operationsbordet. Der er mennesker, som kan og vil gøre noget ved det, hvis de får lov. Giv de initiativrige frihed til at udnytte ressourcerne bedre. Giv patienterne frihed til selv at vælge hospital. Patienterne skal også have frihed til at vælge et privat hospital. Og lad pengene følge patienten.

Desværre har vi indtryk af, at for Socialdemokratiet er det vigtigere at bekæmpe privathospitaler end at bekæmpe ventelister. Jeg forstår slet ikke Socialdemokratiets modstand. I dag er der frit valg. Den, der har mange penge, kan betale en operation på et privat hospital eller i udlandet. Den med

tegnebogen i orden har et frit valg. Men den, der ikke har ret mange penge, er afskåret fra det frie valg. Venstre ønsker et frit valg, der er socialt retfærdigt. Derfor siger vi: Frit valg, og pengene skal følge patienten. Det vil sige: Det offentlige sygehus sparer penge, når patienten i stedet vælger et privat hospital. Den besparelse får patienten med som tilskud til behandling på det private hospital. På den måde kan også mennesker med små indkomster få glæde af det frie valg. Vi lover, at når Venstre kommer til, bliver der frit valg af sygehus. Ventelisterne skal væk - patienten skal gå forud for systemet! Der er virksomheder, som vil betale for, at deres syge medarbejdere bliver behandlet på privathospital. Men SystemDanmark straffer det private initiativ. Medarbejderen skal betale skat af prisen på behandlingen.

Det er småligt. Det er tværtimod godt, når en virksomhed påtager sig et socialt ansvar. Det skal vi ikke straffe, det skal vi belønne. Mennesket må gå forud for systemet. Vi lover, at når Venstre kommer til, så fjerner vi skat på sygdom!

Der er kommuner, som gerne betaler for, at patienter kan komme væk fra ventelisten og ind på operationsbordet. Mennesker kommer hurtigere i arbejde, kommunerne sparer sygedagpenge, staten sparer penge. Men igen slår SystemDanmark

til: Sundhedsministeren forbyder det positive kommunale initiativ.

Det er **sinåligt. Det er tværtimod godt, når en kommune tager et initiativ, som både menneskeligt og økonomisk er en kæmpe gevinst. Det skal vi ikke straffe, det skal vi belønne. Vi lover, at når Venstre kommer til, så fjerner vi sundhedsministerens forbud, og vi giver kommunerne frihed til at betale for patienternes behandling på privathospital! I det hele taget er der brug for mere frihed til selv at vælge. Tag hjemmehjælp som eksempel. Med den nye bistandslov

er der indført en vis valgfrihed. Men den er så besværlig, at de færreste benytter den. Giv dog de ældre lov til frit at vælge hjemmehjælp, og giv større frihed til selv at bestemme, hvad hjemmehjælpen skal hjælpe med. Tag børnepasning som et andet eksempel. Giv dog familierne frihed til selv at vælge mellem offentlig og privat børnepasning. F.eks. kunne vi starte ved at give kommunerne frihed til at yde tilskud til de familier, som selv klarer børnepasningen og ikke trækker på de offentlige institutioner. Vi betragter det som en selvfølge, at der er frit valg af købmand. Den sunde kappestrid mellem købmændene giver jo forbrugerne den bedste service til de laveste priser. Det, der gælder for købmænd, gælder selvfølgelig også for hjemmehjælp og børnepasning. Frit valg og sund kappestrid om at være bedst og billigst giver brugerne den bedste

service for de færreste penge. Uden fornyelse, uden nytænkning, uden reformer risikerer Danmark at havne i en fælde, hvor det vil vise sig umuligt at sikre et trygt og godt samfund, hvor der er råd til og vilje til at tage vare på det enkelte menneske. Større individuel frihed og styrkelse af fællesskabet er ikke modsætninger. Tværtimod er de hinandens forudsætninger.

For Venstre er målet velfærd og frihed. Ikke kun det ene. Ikke kun det andet.

Begge dele - for kun derved kan den enkelte både føle sig tryk og have frihed til at udfolde sig på egne betingelser. Vi lover, at når Venstre kommer til, er det slut med beton og systemtænkning. Vi vil give danskerne social tryghed, men

også frihed til selv at vælge. Det er på den måde, at Venstre vil forny

velfærdssamfundet. Vi er ikke ude på at foretage nedskæringer i dagpenge,

bistandshjælp eller førtidspension. Mennesker, der har et reelt behov for hjælp

skal også have ordentlig hjælp. Men de, der er i stand til at klare sig selv,

skal så omvendt også have bedre mulighed for det. Bl.a. ved at ændre systemerne,

så dem med arbejdssevne bliver hjulpet fra passiv overførsel over i et aktivt

arbejdsliv. Vi lover, at når Venstre kommer til, vil vi gennemføre de

nødvendige reformer af velfærdssystemet på en sådan måde, at den enkeltes

tryghed bliver sikret. Det er Venstres politik, at samfundet skal tage sig bedre

af de aller svageste i vort samfund. Regeringen klipper folk i skat, og forringer deres mulighed for selv at spare op. På den måde bliver det sværere for de enkelte familier at klare sig selv uden offentlig støtte. Der er brug for en politik, der fremmer den private opsparing. En ny regering vil genindføre fuld fradragsret for kapitalpensioner. Vi vil præmiere opsparing til etablering af virksomhed, til køb af bolig og til finansiering af uddannelse. Og vi vil sikre, at pensionister ikke bliver straffet for at spare op til alderdommen.

Vi lover, at når Venstre kommer til, så er det slut med angreb på den private opsparing. Vi vil tværtimod belønne privat opsparing. Det skal kunne betale sig at spare op. Vi er nødt til at have et kritisk opgør med de såkaldt grønne afgifter. Regeringen siger, at grønne afgifter er indført af hensyn til miljøet. Sandheden er, at de er indført af hensyn til statskassen. De såkaldt grønne afgifter giver hvert år 33 mia. kr i statskassen. Heraf bliver kun 5 mia. kr brugt til miljø! Men det værste er, at de grønne afgifter vender den tunge ende nedad. Det er de lavtlønnede, det er pensionisterne, det er andre med små indkomster, som bliver særlig hårdt ramt af de grønne afgifter på benzin, vand, el og opvarmning. Regeringen siger, at den vil flytte skat fra indkomst til miljø. Det lyder så rigtigt. Og der er i høj grad brug for at sænke skatten på arbejdsindkomst. Det skal betale sig at arbejde.

Men løsningen er ikke at flytte skattebyrden over på afgifter, som vender den tunge ende nedad. Løsningen er at skaffe penge til en gradvis sænkning af indkomstskatten.

Når Venstre kommer til, så vil vi bruge de grønne afgifter til gavn for miljøet.

Grønne afgifter kan være gode nok - på to betingelser. De må ikke øge skattetrykket. Og de skal være sådan indrettet, at den enkelte kan slippe billigt i afgift ved en miljørigtig adfærd. Der er mange i Danmark, som gerne vil gøre noget for et bedre miljø. Vi er alle grønne! Hvem ønsker ikke rent drikkevand, ren luft og sunde fødevarer? Vi kræver, at både vi selv og fremtidige generationer kan leve i et rent miljø. Vi lover, at når Venstre kommer til, vil vi bruge de redskaber, som er nødvendige for at sikre et rent miljø. Men vi også hele tiden en pligt til at vurdere, hvordan vi får mest miljø og livskvalitet for en given indsats. Der er lige kommet en meget tankevækkende bog med titlen, "Verdens Sande Tilstand". Den er skrevet af lektor Bjørn Lomborg. Jeg kan anbefale den. Lad mig straks sige, at jeg overhovedet ikke vil spænde Bjørn Lomborg for en partipolitisk vogn. Men jeg vil anbefale hans bog. Han siger ikke, at der ingen miljøproblemer er. For det er der. Men han siger, at vi hele tiden skal vurdere, hvordan vi får mest for pengene. Miljøpolitik skal baseres på fakta frem for frygt. Det er jeg enig i.

Lad os skabe en positiv miljøpolitik, som bygger på befolkningens medspil og ikke modspil. En miljøpolitik, som bygger på det enkelte menneskes positive og aktive medvirken. At sikre et godt miljø er et ansvar for hver enkelt af os i hverdagen. Vi vil have mere miljø for pengene. Vi vil føre en aktiv miljøpolitik, hvor vi hele tiden bruger de redskaber, der giver mest miljøbeskyttelse for pengene. Vi lover, at når Venstre kommer til, er det slut med at bruge miljøet som skalkeskjul for højere skatter. Vi vil føre en miljøpolitik, hvor den enkelte bliver belønnet for miljørigtig adfærd. Det skal kunne betale sig at passe godt på miljøet. Se også, hvordan regeringen hele tiden er ude efter bilisterne. Vi har fået en trafikminister, som tilsyneladende ser rødt, hver gang hun ser en bil. Hun kan ikke lide motorveje og render fra indgåede aftaler. Hun pønser på at forhindre bilernes adgang til bykerne. Nogle gange far vi det indtryk, at hun ikke helmer, før vi alle kører i oksekærre ned ad Hærvejen!

Tag også benzinafgiften. Miljøminister Svend Auken mener, at benzinprisen burde

være 16 kr. pr. liter! Hvem vil det ramme? Ja, det vil ramme særlig hårdt for den lavt lønnede, som hver dag skal køre langt til og fra arbejde. Og samtidig har regeringen forringet befordringsfradraget, så det endnu mindre kan betale

sig at arbejde. Det slår særlig hårdt på de mennesker, som bor i landdistrikterne. Venstre har ikke noget imod kollektiv trafik. Tværtimod mener vi, at der skal være de bedst tænkelige vilkår for kollektiv transport dér, hvor den kan betale sig, nemlig i og omkring de store byområder. Men for mange mennesker er bilen helt nødvendig, bl.a. for at komme til og fra arbejde. Og grundlæggende handler det her også om det enkelte menneskes frihed til selv at bestemme, hvorhen og hvordan og hvornår man vil rejse.

Selvfølgelig skal vi sørge for, at bilerne belaster miljøet mindst muligt. Vi vil indrette bilskatten sådan, at de mindst forurenende og mindst energikrævende biler bliver billigere. Vi lover, at når Venstre kommer til, er det slut med angreb på privatbilerne. Vi vil sikre, at transport i vort samfund er så miljøvenlig som mulig. Men vi vil også stå vagt om det enkelte menneskes frihed til at vælge selv. Der er mange mennesker, som føler sig klemte i de store systemer. Der er alt for mange eksempler på, at menneskers private initiativ, hjælpsomhed over for andre, forsøg på at klare sig selv, ønske om at indrette sig en lidt anden tilværelse, bliver kvalt af de store, tunge systemer.

Tag f.eks. miljørninisterens jagt på sommerhusejere, campingvogne og småbyggerier rundt omkring i landet. Tag de hundreder af cirkulærer og

bekendtgørelser og regler og skemaer, som vælter ud over mennesker og virksomheder og gør livet surt for dem, der prøver at sætte gang og holde gang i noget. Tag efterlønnen fra Holstebro, som ville hjælpe sin gamle mor, men blev forhindret af systemet - i hvert fald i første omgang. Tag Krudt-Peter, Sø-Peter, Fisker-Kaj, og hvad de nu hedder, alle de, der er kommet i klemme i systemet. Tit er det netop den lille mand, det går ud over. Ham, der ikke kender alle lovens detaljer. Ham, der ikke har råd til at hyre dyre advokater. Venstre vil give lov til, at sommerhuse kan udlejes til ferieformål hele året. Og vi vil ikke jage helårsbeboere fra sommerhusene med bål og brand. Venstre har ikke noget imod, at campingvogne kan stå på campingpladser hele året. Venstre vil gennemføre en gennemgribende forenkling og afregulering, som letter de administrative byrder og gør reglerne mere gennemskuelige.

Vi lover, at når Venstre kommer til, er det slut med systemets nidkære jagt på den lille mand. Der skal være frihed og plads til privat initiativ og hjælpsomhed. Næste år fylder grundloven 150 år. Og det er en god anledning til at se kritisk på beskyttelsen af det enkelte menneskes frihedsrettigheder og kvaliteten af de mange love, som folketinget spyr ud hvert år. Jeg vil gerne sige lige ud: Folketinget har i de senere år bevæget sig meget tæt på en

krænkelse af grundloven. Der laves al for megen lovgivning, som reelt udhuler grundlovens beskyttelse af det enkelte menneskes frihed. Ved en kommende ændring

af grundloven er der behov for en kraftig opstramning af grundlovens bestemmelser om den personlige frihed. Jeg lægger ikke op til en ændring af grundloven her og nu. Jeg tror, at den seneste grundlov fra 1953 kan fungere som

ramme om det danske demokrati i mange år endnu. Og der skal være bred tilslutning i befolkningen til noget så vigtigt som en ændring af grundloven.

Derfor skal en sådan ændring forberedes grundigt. Men selvfølgelig må grundloven

med mellemrum ændres, så den bliver tilpasset udviklingen i samfundet. Prøv bare

at tænke på, hvad spørgsmål som central EDB-registrering, internet, DNA-registre

og genteknologi har af indflydelse på grundlovens bestemmelser om beskyttelse af

privatlivets fred, brev-, post- og telegrafhemmeligheden og i det hele taget

forholdet mellem statsmagten og det enkelte menneske. Jeg forudset derfor, at

det kan blive aktuelt med en ændring af grundloven, inden vi kommer ret langt

ind i næste århundrede. Under alle omstændigheder er det vigtigt, at de, der

ønsker et retssamfund, hvor det enkelte menneske er beskyttet mod magthavernes

vilkårlighed, i god tid formulerer ønsker til en fremtidig ændring af grundloven. Det er vigtigt, at de, der ønsker en styrkelse af frihedsrettighederne, sætter en dagsorden for debatten om folkestyrets udvikling. Ellers bliver den domineret af kræfter, som vil trække samfundet i en anden retning. Lad mig blot nævne to temaer med overskriften, "Styrkelse af den personlige frihed". Der er behov for en bedre beskyttelse af den private ejendomsret. Det er helt oplagt, at den nuværende grundlov ikke yder tilstrækkelig beskyttelse af den private ejendomsret. En vigtig opgave er at begrænse den luskede og snigende ekspropriation, som har betegnelsen "erstatningsfri regulering". Det er blevet en betænkelig praksis i bl.a. miljø- og planlovgivningen, at landmænd og andre erhvervsdrivende skal tåle indskrænkninger af deres muligheder for at drive erhverv og for at dyrke deres jord. Dyrkningsfrie bræmmer langs vandløb er blot eet eksempel. Der er tale om reguleringer, som kan påføre ejerne et betydeligt økonomisk tab. Men reguleringerne udløser ikke en erstatning. Derfor bliver de kaldt "erstatningsfrie reguleringer".

Hvis samfundet havde eksproprieret åbent, ville ejeren have fået erstatning. Men på den snigende facon slipper samfundet for at udrede erstatning. De

erstatningsfrie reguleringer har efterhånden taget et omfang, som underminerer grundlovens beskyttelse af den private ejendomsret. En nylig dom fra højesteret viser, at det tilsyneladende ikke med grundlovens nuværende bestemmelser er muligt at stoppe de erstatningsfrie reguleringer. Det tyder på, at grundlovens bestemmelser om beskyttelse af ejendomsretten trænger til at blive strammet op. Et andet område er foreningsfriheden. Det er nødvendigt at beskytte det enkelte menneske mod foreningstvung. Problemet er de såkaldte eksklusivaftaler,

hvor lønmodtagere eller arbejdsgivere er tvunget ind i bestemte faglige

foreninger for at kunne få arbejde eller drive erhverv. Mindst 230.000

lønmodtagere på det private arbejdsmarked er ramt af eksklusivaftaler. En

eksklusivaftale binder en arbejdsgiver til kun at ansætte medarbejdere, der er

medlemmer af en bestemt fagforening. Med andre ord: En eksklusivaftale tvinger

en lønmodtager til at være medlem af en bestemt fagforening som betingelse for

at få arbejde hos deri arbejdsgiver, som har indgået eksklusivaftalen. Der er

eksempler på, at medarbejdere er blevet fyret, fordi de nægter at melde sig ind

i en fagforening, eller fordi de vælger at melde sig ind i Den Kristelige

Fagbevægelse. Efter min opfattelse er der tale om en grov krænkelse af

foreningsfriheden. Foreningsfriheden er nemlig ikke blot friheden til at gå ind

i lovlige foreninger, men det må også være friheden til at holde sig uden for foreninger. Der er et klart behov for at forstærke grundlovens beskyttelse af det enkelte menneske mod foreningstvang. Grundloven bør præcisere, at forenings-

friheden ikke blot omfatter retten til at danne lovlige foreninger, men også retten til at være fri for medlemskab. Der er også andre temaer. Som sagt ligger en ændring af grundloven ikke lige om hjørnet. Den første opgave er sådan set også, at folketinget er mere omhyggelig med at efterleve ånden i den gældende grundlov. Mange af de skæve forhold kan vi godt rette op uden at afvente en ændring af grundloven. Vi lover, at når Venstre kommer til, vil vi sikre bedre overensstemmelse mellem grundlovens ånd og den daglige lovgivning. Vi vil forbedre lovgivningens kvalitet. Vi vil forstærke beskyttelsen af det enkelte menneskes frihedsrettigheder. Når Venstre kommer til, vil vi sikre, at Danmark er fuldt og helt med i det europæiske samarbejde. Vi vil skabe en åben debat om EU. Vi vil skabe en dialog mellem tilhængere og modstandere. Vi vil prøve at bringe den danske debat et skridt videre, ud over den evindelige diskussion for og imod EU. Vi vil sætte en dagsorden, hvor vi diskuterer, hvad det er, vi vil bruge EU til. Jeg vil trække syv punkter frem i en liberal vision for udviklingen i EU. For det første skal vi i de kommende år udvide EU med de øst-

og centraleuropæiske lande. Det er den første og største opgave, vi har. Vi skal udnytte den historiske chance for at skabe et helt og udelt Europa.

For det andet skal vi skabe en fælles valuta, Euro'en. Og Danmark skal være med,

senest fra år 2002. For det tredje skal vi gennemføre en reform af BU's landbrugspolitik og regionalpolitik. Landbrugspolitikken skal gøres mere markedsorienteret, landbrugsstøtten skal reduceres, og landbrugsordningerne skal

forenkles og afreguleres. I en overgangsperiode vil det være nødvendigt med kompensation til landmændene for de lavere priser. For det fjerde skal vi

forbedre den fælles miljøpolitik. Forurening er et kæmpe problem i de østeuropæiske lande. Alle beslutninger om miljø burde tages ved

flertalsafgørelser. Ellers kan et enkelt land blokere for fremskridt. Bl.a.

ville det skabe mere lige konkurrencevilkår, hvis fælles minimumssatser for miljøafgifter kunne vedtages ved flertalsafgørelser. For det femte skal vi

forstærke samarbejdet om fælles flygtninge- og indvandrerpolitik.

Vi skal forstærke kampen mod international økonomisk kriminalitet, mod narkokriminalitet, mod terrorisme, mod menneskesmugling og mod andre former for

international kriminalitet.

For det sjette skal vi udvide og forstærke den folkelige kontrol med og

indflydelse på EU's udvikling. Europaparlamentet bør styrkes yderligere, bl.a. ved at give det ret til at pålægge kommissionen at fremsætte bestemte forslag. Parlamentet bør også have ret til at afsætte de enkelte kommissærer i EU-kommissionen. Og endelig for det syvende skal vi udvikle nærhedsprincippet. Princippet om decentralisering er én af hovedhjørnestenene i liberal tænkning. På nationalt plan såvel som på EU-plan skal vi bygge på det princip, at beslutningerne skal tages så tæt ved borgerne som muligt. Nærhedsprincippet indebærer, at EU kun skal løse opgaverne, såfremt de ikke kan løses tilfredsstillende af de enkelte medlemslande. Venstre ønsker, at der bliver opstillet et såkaldt kompetencekatalog, som klargør grænsen mellem, hvad der er EU-ansvar, og hvad der er et nationalt ansvar. Jeg opfordrer til, at vi får en mere aktiv, en mere åben og en mere offensiv EU-debat. Jeg opfordrer til, at vi kommer lidt væk fra den udsigtsløse diskussion, om vi skal have mere eller mindre union. Lad os drøfte, hvad det er for opgaver, vi gerne vil have løst på europæisk plan. Og lad os så derefter finde ud af, hvilke midler vi skal bruge for at klare fremtidens udfordringer. Jeg synes, at regeringen putter sig i denne debat. Jeg synes, at regeringen - som strudsen - stikker hovedet i busken. Vi hører og ser ingen offensive bud fra regeringen på udviklingen af EU-

samarbejdet. Den nølende og defensive holdning medfører, at Danmark mister indflydelse - det er ikke os danskere, der sætter dagsordenen og præger debatten om Europas fremtid. Vi ved, at der i EU-spørgsmålet er en betydelig forskel på holdningen i befolkningen og holdningen på Christiansborg. Hvis vi skal have genskabt en tillid og samklang mellem vælgerne og politikerne, er det nødvendigt

med en åben dialog. Jeg ser frem mod et Danmark, der engageret og fyldt med selvtillid er **ftildt og helt med i opbygningen af det nye Europa. Vi lover, at når Venstre kommer til, skal det være slut med strudse-strategien. Vi vil have den åbne debat. Vi vil prøve at skabe en national samling om en offensiv politik, hvor vi danskere får størst mulig indflydelse på Europas udvikling.

For en uges tid siden bragte Ekstra Bladet et billede af en meget selvbevidst statsminister Nyrup. Han skuede mod fjerne horisonter og gav udtryk for, at han finder jobbet dødkægt og gerne vil beholde det de næste 10 år. Det med det dødkægge sagde han fredag - før han havde møde med sin hovedbestyrelse, og før han mødtes med sine kongresdeltagere, og før han havde lyttet til Auken og de andre socialdemokratiske indlæg fra Århus. Søndag virkede det ikke, som om Nyrup

havde det så døds-kægt. Søndag virkede det, som om cementen var stivnet, og han

sad fast i betonen. Mandag var det galt med økonomien. Styrtdyk i aktier.

Styrtdyk i obligationer. Fornyet pres på kronen. Stigende renter. En pris at

betale for at stå uden for Euroen. En pris at betale for at have soldet

betalingsbalanceoverskuddet op. En pris at betale for stigende omkostninger og

ringere konkurrenceevne. En pris at betale for alt for høje skatter. Nyrup

ønsker 10 nye år som statsminister. Lad mig sige åbent og ærligt: Venstres

dagsorden er en anden og meget anderledes. Vi vil gøre en behjertet indsats for

at Nyrups ønske ikke skal gå i opfyldelse. Det var slemt, at Nyrup kunne indtage

sin taburet i 1993 uden, at vælgerne var blevet spurgt. Og det var rent ud

forbistret, at vi den 11. marts kom til at mangle 100 stemmer på Færøerne for at

komme af med Nyrup. Men 10 år mere? Nej vel! 3 år kan være slemt nok - og får vi

chancen for at gøre noget ved det forinden, så skal vi vide at udnytte den.

Een gang til må det ikke glippe! Opinionsundersøgelser vil os det godt for

tiden. Det skal vi fastholde og meget gerne udbygge. Vores styrke er, at vi står

sammen. At vi vil det samme, har samme mål, at vi i modsætning til så mange

andre partier ikke hærages af skjulte dagsordener og indre spild. Og jeg har -

modsat Nyrup - ikke grund til eller behov for at spørge hverken Per eller

Poul, eller for den sags skyld Svend, om de fryser. I vores parti holder vi varmen. I vores parti står vi sammen. I vores parti holder vi dampen oppe og henter sejren hjem, så Danmark kan få den regering, Danmark har brug for. Og som Danmark fortjener.

Kilde

Fra prof. Robert Klemmensens private samling

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

Politisk tale, Venstre

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/anders-fogh-rasmussens-tale-ved-venstres-landsmoede-1998>